

15 JANUARI 1925

No. 2

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de heilige menschen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken. 2 Petrus 1 : 21.

ELIAS, ELIA, MESSIAS ¹⁾.

Er is een verschil tusschen den geest en het ambt van Elias en Elia. Het is de geest van Elias, dien ik eerst wensch te bespreken; en ten einde tot het onderwerp te komen, zal ik eenige van de getuigenissen van de Schriften naar voren brengen en mijn eigen geven.

In de eerste plaats zij het u genceg te zeggen, dat ik in de bosschen ging om God door gebed te raadplegen, Zijn wil betreffende mij, en ik zag een engel, en hij legde zijn handen op mijn hoofd, en verordeneede mij tot een priester naar de ordening van Aäron, en om de sleutelen van dit Priesterschap te houden, welk ambt was om bekeering en doop tot vergeving der zonden te prediken en eveneens te doopen. Maar ik werd onderricht dat dit ambt zich niet uitstreckte tot het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes; dat dat ambt een grooter werk was, en naderhand gegeven zou worden; maar dat mijn verordening een voorbereidend werk was, of een voorafgaand, hetwelk de geest van Elias was; want de geest van Elias was een voorafgaand om den weg voor het grootere voor te bereiden, hetwelk het geval was met Johannes den Dooper. Hij kwam roepende door de woestijn: „Bereidt den weg des Heeren, maakt Zijne paden recht!” En zij werden onderricht, indien zij het ontvangen konden, dat het de

¹⁾ Redevoering van den profect Joseph Smith, gehouden op Zondag 10 Maart 1844. Verslag door Wilford Woodruff („Church History”, Vol. 6, pp. 249-254).

Geest van Elias was; en Johannes was nauwkeurig genoeg om den menschen te vertellen, dat hij dat Licht niet was, maar dat hij gezond was om te getuigen van dat Licht.

Hij vertelde de menschen dat zijn zending was om bekeering en doop met water te prediken; maar het was Hij, Die na hem zou komen, Die doopen zou met vuur en den Heiligen Geest.

Indien hij een bedrieger geweest zou zijn, zou hij boven zijn roeping hebben kunnen gaan, en getracht hebben verordeningen te bedienen, die niet tot zijn ambt behoorden, onder den Geest van Elias.

De geest van Elias is om den weg te bereiden voor een grootere openbaring van God, welke het priesterschap van Elias is, of het priesterschap, waartoe Aäron verordineerd was. En wanneer God een man in de wereld zendt om een grooter werk te bereiden, houdende de sleutelen en de macht van Elias, werd het de leer van Elias genoemd, zelfs vanaf de vroege eeuwen der wereld.

De zending van Johannes was beperkt tot het prediken en doopen; maar wat hij deed was van kracht; en wanneer Jezus Christus tot eenige der discipelen van Johannes kwam, doopte Hij hen met vuur en den Heiligen Geest.

We vinden de apostelen met grooter macht begiftigd dan Johannes: hun ambt was meer onder den Geest en de macht van Elia dan Elias.

In het geval van Filippus, toen hij naar Samaria ging, toen hij onder den Geest van Elias was, doopte hij beide mannen en vrouwen. Toen Petrus en Johannes daarvan hoorden, kwamen zij af en legden hen de handen op, en zij ontvingen den Heiligen Geest. Dit toont de onderscheiding tusschen de twee machten.

Toen Paulus tot zekere discipelen kwam, vroeg hij of zij den Heiligen Geest ontvangen hadden? Zij zeiden: Neen. Wie heeft u dan gedoopt? Wij werden in den doop van Johannes gedoopt. Neen, u was niet gedoopt in den doop van Johannes, of u zou door Johannes gedoopt zijn geworden. En dus ging Paulus hen doopen, want hij wist wat de ware leer was, en hij wist dat Johannes hen niet gedoopt had. En deze beginselen zijn vreemd tot mij, dat de menschen, die de Schriften van het Nieuwe Testament gelezen hebben, er zoover vanaf zijn.

Wat ik in uw gedachten wensch te brengen, is het verschil van macht in de verschillende plichten van het Priesterschap, zoodat wanneer iemand onder u komt, zeggende: „Ik heb den geest van Elias”, u weten kunt of hij waarheid spreekt of leugen; want iemand die komt, hebbende den geest en de macht van Elias, zal zijn roeping niet te boven gaan.

Johannes ging zijn roeping niet te boven, maar verrichtte getrouw dat gedeelte wat tot zijn ambt behoorde; en ieder gedeelte van het groote gebouw behoort goed voorbereid en tot zijn juiste plaats aangewezen te worden; en het is noodzakelijk om te weten

wie de sleutelen van macht houdt, en wie niet, anders zullen we waarschijnlijk bedrogen worden.

Hij, die de sleutelen van Elias houdt, heeft een voorbereidend werk.

Dit is de Elias, waarvan gesproken is in de laatste dagen en hier is de rots, waarover velen struikelen, denkende dat de tijd gepasseerd is in de dagen van Johannes en Christus en niet meer komen zal. Maar de geest van Elias was aan mij geopenbaard, en ik weet dat het waar is; daarom spreek ik met onbeschaamdheid, want ik weet voorwaar, dat mijn leer de waarheid is.

Nu voor Elia. De geest, macht en roeping van Elia is, dat ge macht hebt den sleutel van de openbaring, verordeningen, mirakelen, machten en gaven te houden van de volheid van het Melchizedeksehe Priesterschap en van het Koninkrijk Gods op deze aarde; en alle verordeningen behorende tot het Koninkrijk Gods te ontvangen, te bekomen en te verrichten, zelfs om het hart der vaderen tot de kinderen weder te brengen, en het hart der kinderen tot hunne vaderen, zelfs diegenen, die in den hemel zijn.

Maleachi zegt: „Ik zende ulieden den profet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaderen; opdat ik niet kome, en de aarde met den ban sla.”

Nu, waar ik achter ben is de kennis van God, en ik neem mijn eigen loopbaan om het te verkrijgen. Wat moeten wij daaronder verstaan in de laatste dagen?

In de dagen van Noach, vernietigde God de wereld door een vloed, en Hij heeft beloofd de wereld met vuur te vernietigen in de laatste dagen; maar alvorens dat plaats zou hebben, zou Elia eerst komen om de harten van de vaderen tot de kinderen weder te brengen, enz.

Nu komt het punt. Wat is het ambt en het werk van Elia? Het is een der grootste en meest belangrijke onderwerpen dat God geopenbaard heeft. Hij zou Elia zenden om de kinderen aan de vaderen te verzegelen, en de vaderen aan de kinderen.

Was dit nu slechts beperkt tot de levenden, om de moeilijkheden met de families op deze aarde goed te maken? Geenszins. Het was een veel grooter werk. Elia! wat zoudt gij doen indien gij hier waart? Zoudt gij uw werk alleen tot de levenden beperken? Neen: ik zou mij beroepen op de schriften, waarin dit onderwerp openbaar gemaakt is: dat is, dat zij zonder ons niet volmaakt konden worden, noch wij zonder hen; de vaderen niet zonder de kinderen, noch de kinderen zonder de vaderen.

Ik wensch dat u dit onderwerp verstaat, want het is van belang; en indien u het wil ontvangen, is dit de geest van Elia, dat wij onze dooden verlossen om ons te verbinden met onze vaderen die in den hemel zijn; en onze dooden te verzegelen om voort te komen in

de eerste opstanding; en hier wenschen wij de macht van Elia om diegenen, die op aarde wonen, te verzegelen aan diegenen, die in den hemel wonen. Dit is de macht van Elia en de sleutelen van het Koninkrijk van Jehovah.

Wat op de aarde gebonden is, door de sleutelen van Elia, is in den hemel gebonden; en dit is de macht van Elia, en dit is het verschil tusschen den geest en de macht van Elias en Elia; want daar de geest van Elias een voorlooper is, is de macht van Elia voldoende om onze roeping en keuze zeker te maken, en dezelfde leer, waardoor wij tot de volmaaktheid zullen voortvaren, niet wederom leggende het fundament van bekeering van doode werken, en van het opleggen der handen, en van de opstanding der dooden, enz.

Wij kunnen niet volmaakt worden zonder de vaders, enz. We moeten openbaringen aangaande hen hebben, en we kunnen zien dat de leer van openbaring, de leer van geen openbaring ver overtreft; want een waarheid geopenbaard van den hemel, is meer waard dan al de sektarische begrippen die bestaan.

Deze geest van Elia werd openbaar gemaakt in de dagen der apostelen, om zekere personen van de aanvallen van Satan te bevrijden, dat zij zouden bewaard worden in den dag des Heeren. Zij waren verzegeld door den geest van Elia tot de verdoeming der hel tot den dag des Heeren, of openbaring van Jezus Christus.

Hier is de leer der keuze, waarover de wereld zoo twist; maar zij weten er niets van.

Over de leer, eenmaal in genade, altijd in genade, of uitvallende van genade, wensch ik een woord te zeggen. Zij zijn beide verkeerd. Waarheid kiest een weg tusschen beide, want terwijl de een zegt: „Eenmaal in genade, kan men niet meer vallen!”, zegt de andere: „Men kan vandaag genade hebben, morgen verliezen, den volgenden dag wederom genade hebben, en zoo voort, herhaaldelijk veranderende.” Maar de leer der schriften en de geest van Elia toonen aan dat ze beide valsch zijn, en kiezen een tusschenweg; want volgens de schriften, indien men het goede woord van God heeft ontvangen, en gesmaakt de machten der toekomstige wereld, indien zij zullen vallen, is het onmogelijk hen wederom te hernieuwen, ziende dat zij den Zoon van God opnieuw gekruisigd hebben, en Hem openlijk ten schande zetten; dus er is een mogelijkheid om af te vallen; men kan niet wederom hernieuwd worden, en de macht van Elia kan niet tegen deze zonden verzegelen, want dit is een bescheidenheid in de zegelen en macht van het Priesterschap gemaakt.

Een moordenaar bijvoorbeeld, iemand, die onschuldig bloed vergiet, kan geen vergiffenis bekomen. David zocht bekeering aan de hand van Gods zorg met tranen, voor den moord op Uria; maar hij kon het alleen door den hel bekomen; hij kreeg een belofte dat zijn ziel in de hel niet verlaten zou worden.

Ofschoon David een koning was, verkreeg hij nimmer den geest en de macht van Elia en de volheid van het Priesterschap; en het Priesterschap dat hij ontving, en de kroon en het koninkrijk van David zal van hem genomen en aan een ander gegeven worden bij name David in de laatste dagen, opgestaan uit zijn geslacht.

Petrus beriep zich op hetzelfde onderwerp op den dag van het Pinksterfeest, maar de menigte kreeg niet de begaafdheid die Petrus had; maar verscheidene dagen later vroeg het volk: „Wat zullen wij doen?” Petrus zeide: „Ik wenschte dat gij het onwetend gedaan had”, sprekende van de kruisiging van Jezus, enz. Hij zeide niet tot hen: „Bekeert u en laat u doopen tot vergeving uwer zonden”, maar hij zeide: „Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren.” (Hand. 3: 19.)

Dit is het geval met moordenaars. Zij konden niet gedoopt worden tot vergeving der zonden, want zij hadden onschuldig bloed vergoten.

Wederom: De leer of bindende macht van Elia is als volgt: Indien men macht heeft om op aarde en in den hemel te binden, dan zouden we wijs zijn. Het eerste ding, wat men doen moet, is, ga en verzegel op aarde Uw zonen en dochteren aan u, en uzelf aan uw vaderen in eeuwige glorie.

De geest van Elias is eerst, Daarna Elia en ten slotte Messias. Elias is een voorlooper om den weg te bereiden en de geest en macht van Elia is om later te komen, houdende de sleutelen van macht, den Tempel op te bouwen tot de nok, de zegelen van het Melchizedeksche Priesterschap op het huis van Israël te plaatsen, en alle dingen in gereedheid te brengen; dan komt de Messias tot Zijn tempel, Die de laatste van allen is.

Messias is boven den geest en de macht van Elia, want Hij maakte de wereld, en was die geestelijke rots voor Mozes in de wildernis. Elia moest komen en den weg bereiden en het Koninkrijk opbouwen, alvorens die groote en vreeselijke dag zou komen, ofschoon de geest van Elias het kan beginnen.

Jezus Christus maakte nooit aan iemand openbaar den juisten tijd, wanneer Hij zou komen. Ga en lees de schriften, en u kan niets vinden dat aanwijst het juiste uur dat Hij komen zal; en al degenen die zulks zeggen, zijn valsche leeraars.

Oorsprong van het Boek van Abraham betrouwbaar.

Zoo zegt een Belgisch Egyptoloog.

„De oorspronkelijke manuscripten waarvan het boek, dat de I,aterdaagsche heiligen het Boek van Abraham noemen, vertaald werden, zijn zonder twijfel van waren Egyptischen oorsprong, en

de plaatjes, die in dat werk voorkomen, zijn gemakkelijk te ontcijferen voor iemand, die bedreven is in de Egyptologie", verklaarde dr. Jean Capart, Egyptoloog aan de Brusselsche Universiteit, die Zondag 7 Dec. '24 te Salt Lake City aankwam.

„Twee van de plaatjes kunnen zonder moeite gelezen worden, daar de letterteekens duidelijk en leesbaar zijn, maar het derde is bij de reproductie verknoeid, doch het is klaarblijkelijk van betrouwbaaren oorsprong", zoo vervolgde hij.

Dr. Capart zeide dat het gebruikelijk was geschriften en manuscripten bij de Egyptische dooden te leggen, nadat die lichamen gemummificeerd waren, en verklaarde dat de papyrusrollen bij de mummieën gevonden, welke indertijd aan Joseph Smith verkocht werden, van waren Egyptischen oorsprong waren, zoover als hij had kunnen ontdekken. Hij zeide dat de letterteekens op de bedoelde plaatjes vergeleken kunnen worden met onlangs ontdekte geschriften uit Egyptische grafkelders en ondergebracht in het museum van de Brusselsche Egyptologische Stichting van Koningin Elizabeth, en dat de gelijkenis duidelijk is.

Sprekende over de Egyptische kennis der sterrenkunde, in het door Joseph Smith vertaalde verslag genoemd, zeide dr. Capart dat de menschen van het daar besproken tijdperk ver gevorderd waren in de kennis van de planeten en het sterrenstelsel. Hij verklaarde dat hunne kennis zoo nauwkeurig was, dat zij met behulp van sterrenkundige berekeningen een kalender saamstelden van 365 dagen per jaar, waaraan vijf dagen toegevoegd werden bij den aanvang van elk jaar voor een goede uitkomst. Dit bevestigt het Boek van Abraham, waar het zegt dat de Egyptenaren bedreven waren in die wetenschap, zeide hij.

Dr. Capart prees de Laterdaagsche Heiligen wegens hunne studie van het Egyptisch, terzelfder tijd zijn verwondering uitdrukkend waarom er niet een nog grootere studie van die wetenschap gemaakt wordt, waar toch hunne godsdienst ten deele de betrouwbaarheid van het Boek van Abraham ten grondslag heeft. Hij opperde de gedachte, dat er mogelijk zelfs nog grootere mededeelingen, van gelijke strekking als die vervat in de vertaling van Joseph Smith, te voorschijn zullen komen bij uitgebreider onderzoek van de Egyptische ontdekkingen.

Dr. Capart was aanwezig bij het openen van den grafkelder van koning Tutankhamen, als een der leden van het Belgische gezelschap, waartoe ook Koningin Elizabeth behoorde, en heeft vele andere studiën gemaakt en onderzoekingen gedaan met betrekking tot dit oude menschenras. Hij heeft verscheiden boeken over dit onderwerp geschreven.

(Deseret News, 8 Dec. 1924.)

Brieven van een Zendeling aan zijn kinderen.

Want Mijne ziel scheidt behagen in het gezang der harten, ja, het lied der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met eenen zegen op hunne hoofden beantwoord worden. Leer en Verb. 25: 12.

Dezen middag bracht ik een bezoek aan een klein dorpje in den omtrek van de stad Belfast gelegen, en vertoefde verscheidene uren bij een oude man en vrouw. Ik zal u een interessant verhaal van hen vertellen.

Op een avond, meer dan vijf en dertig jaren geleden, zeide ik tot een jongen man, een vriend van mij: „Laat ons naar Ligoniel gaan en de fam. .... bezoeken.” Ik had toentertijd nog niet van „Mormonisme” gehoord, maar was ernstig strevende een godvreezend leven te leiden. Mijn vriend en ik waren onder de secte van „Plymouth Broederen” berekend, en waren ijverig werkzaam in het werk van de kerk.

Op weg naar Ligoniel, kwamen wij tot het dorp van Ardoyne. Het was in den herfst van het jaar en de avond was eenigszins koel. Als wij in het dorp aankwamen, zeide een stille, zachte stem tot mij: „Stop hier en houdt een meeting.” Ik vertelde mijn kameeraad aangaande deze ingeving, die ik ontvangen had. Hij was eenigszins verbaasd en zeide dat het geen gunstige avond was om een openlucht-meeting te houden. Ik vertelde hem, dat voor den Heere elke plaats een tempel en het altijd zomer is.

Wij gingen het dorp binnen en in het midden van de straat staande, begonnen wij een kerklied te zingen. Geen ziel kwam naar buiten. Mijn metgezel keek mij aan en zeide: „Wat denkt u van uw openlucht-vergadering?” „Niet veel”, antwoordde ik, „maar ik zal dezen avond hier een vergadering houden, al moet ik tegen de dorpspomp prediken. Laat ons nog een kerklied zingen.” Wij deden zoo en toen het lied geëindigd was, stonden twaalf menschen om ons heen. Het lied had hun harten aangeraakt. Wij hielden de meeting voor ongeveer een halfuur, dan gaven we iederen toehoorder een tractaat en wenschten hen een goeden avond. Toen wij op 't punt stonden om weg te gaan, voelde ik een hand op mijn schouder. Mij omdraaiende, keek ik in het vriendelijk gelaat van een man van middelbaren leeftijd. Mij bij de hand nemende, zeide hij: „Ik zou willen dat gij en uw metgezel met mij mee gingen om een korten tijd in mijn gezin te vertoeven.” Wij accepteerden de vriendelijke invitatie en inplaats van naar Ligoniel te gaan, vertoefden wij het overige van den avond in het huis van dezen goeden man. Toen wij weggingen, gaf hij ons een dringende uitnodiging om den volgenden Woensdagavond bij hem een huisvergadering te houden, wat wij deden.

Spoedig daarna hoorde ik er van en ging ik over tot het „Mor-

monisme" en bracht op mijn beurt de blijde boodschap tot deze familie. Door mij zonden zij een uitnodiging naar de zendelingen van Utah, om hen te bezoeken. Die invitatie werd dan ook met genoegen aangenomen. Op een Zondagavond, een paar weken later, verscheen de oudste dochter in een der „Mormoonsche" bijeenkomsten. Zij werd overtuigd van de waarheid van het Evangelie, dat zij met toestemming van haar ouders van de zendelingen leerde en werd later als lid der Kerk gedoopt. Een weinig later werden haar vader, moeder, zuster, neef en een jonge dame, die bij haar inwoonde, gedoopt.

Ongeveer drie jaren later verliet de jonge vrouw, die het eerst gedoopt was, haar vader, moeder, broers en zusters en vrienden, en trok op naar Utah. Zij heeft zich daar in een zeer geriefelijk tehuis gevestigd, in het zuidoostelijk gedeelte van Salt Lake City. Zeven kinderen noemen haar moeder, en dertien kleine kleuters noemen haar grootma.

Die moeder is uw moeder en die oude heer en zijn vrouw, bij wie ik dien namiddag vertoefde, zijn haar ouders.

Hetgeen ik u in dien brief verteld heb, is begonnen door het zingen van een kerklied op een avond in een dorpje, in het noordelijke gedeelte van Ierland. Waarlijk, „God beweegt zich op een mysterieuze wijze, zijn wonderen te vervullen."

Uw toegenegen

Vader.

Weerstand bieden aan slechte invloeden.

Een doode boom is een droevig gezicht. Misschien heeft de bliksem het hart van den boom doorboord. Of misschien heeft een ziekte of woekerplant zijn leven weggezogen. Een van de meest voorkomende oorzaken van den dood van boomen is, die van een gordel om de schors te snijden. Men behoeft maar een reep van de schors te verwijderen en de boom is geworgd, omdat het sapsapwater, dat van de wortelen opkomt, niet in de takken en bladeren kan komen. Menschen zijn gelijk boomen. Zij staan in het bosch van het leven, waar bliksemstralen, gevaarlijke ziekten, kruipende woekerplanten, geestelijke dood, overgang van vruchteloze, verweerde takken ons altijd bedreigen. Moge God een ieder van ons zoo sterk als cedarboomen¹⁾ maken, sterk genoeg om de booze invloeden der wereld te weerstaan en wij door zijn gezegende macht goede boomen kunnen worden.

1) Cedarboomen is een laag gewas, dat op zeer harde, rotsachtige plaatsen groeit. Het bestaat uit zeer hard hout en kan vergeefs met een bijl omgehakt worden.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Lento.

LUCILE BURNHOPE.

2 5 4 1 4 3 2 4 3 4 1 4 4 1 5

Soft 8 ft. Rit. pp

AVONDMAALVERS VOOR FEBRUARI 1925.

(Heilige Lofzangen: lied 115: 1.)

Kindertjes, de Heiland mint u,
Ook voor u gaf Hij Zijn bloed,
En de wederliefde bindt u,
Dat gij zijn geboden doet.

Naspel.

5 4 3 5 4 1 3 5 4 1 2 1 3 4 5 4 1 3 4 3 5 1 3 4 2 3 4

p mf Rit. 2

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR FEBRUARI 1925.

(Eerste Corinthe, hoofdstuk 2, vers 9.)

Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord
en in het hart des menschen niet is opgeklimmen, hetgeen God
bereid heeft dien, die Hem liefhebben.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Wederom kan men zeggen, dat de Rotterdamsche Conferentie goed geslaagde bijeenkomsten heeft gehad gedurende de Conferentie. Alle vergaderingen werden met groote belangstelling bijgewoond.

Met verlangen heeft een ieder naar dezen tijd uitgezien, daar deze conferenties altijd een groote levendigheid veroorzaken, vooral onder de zendelingen, die na een lange afwezigheid wederom de gelegenheid hebben elkander te ontmoeten.

De Conferentie ving aan op Vrijdagavond 2 Januari in de houding van een leeraars- en leerarenvergadering. Na gezamenlijk zingen en gebed werden toekomstige werkzaamheden van de verschillende organisaties verdeeld en besproken. Nadat de klassen wederom tezamen waren gekomen, werd geëindigd door zingen en dankzegging.

Op Zaterdagavond 3 Januari werd een openbare vergadering gehouden. Vele toehoorders waren daar bijeen, en de zaal Excelsior was geheel gevuld. Door het zingen van lied 67 werd geopend en door ouderling Thijs Winkel van Delft een gebed uitgebracht. Ouderling Ralph R. Merrill van Leiden, was de eerste spreker en besprak de noodzakelijkheid van openbaring. Ouderling James den Os van Amsterdam, gaf zijn afscheidstoespraak en toonde aan waarom het noodig is de verordeningen na te leven. Als tusschenzang werd lied 6 gezongen. Ouderling E. Landwaard van Arnhem, herhaalde het groote werk, dat Joseph Smith in deze laatste bedeeling onder de leiding van Goddelijke macht voltooid heeft en dat ook hij zijn bloed met het woord van God heeft verzegeld.

Lied 173 werd gezongen, waarna ouderling Don E. Swenson van Den Haag eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen om tien uur was de zaal in het Nutsgebouw geheel gevuld en werd aangevangen door het gezamenlijk zingen van lied 1. Na het zingen van dat lied kon men direct opmerken dat de Geest des Heeren tegenwoordig was, daar het met kracht gezongen werd. Ouderling Fred. van Wijnen van Schiedam, smeekte een zegen af; daarna zong het zangkoor lied 129.

Ouderling Mark J. Hampton, conferentie-president van Rotterdam, heette de aanwezigen hartelijk welkom, en dat het hem zeer verblijdde zooveel aanwezig te zien. Hij getuigde met zekerheid van de Ware Kerk van Christus, en hare verordeningen, dat zij geen van de andere kerken kan aannemen, maar dat werkelijk de tijd spoedig zal aanbreken, dat alle secten tot deze geloofsbelijdenis moeten komen; verder verklaarde hij dat alleen zij, die deze leer onderzochten, een getuigenis van dezelve kunnen ontvangen.

Ouderling John Borger van Dordrecht, die gedurende deze Con-

ferentie ontslagen is, besprak zeer duidelijk den afval, die door de profeten van ouds zijn voorspeld en van de vreeselijke dingen die komen zouden, en verklaarde op zeer schoone wijze de noodzakelijkheid der Herstelling, waarmede hij de groote roeping van Joseph Smith versterkte.

Door ouderling H. Poelman van Rotterdam, werd een solo ten gehore gegeven. Vervolgens verklaarde ouderling Arnold Sieverts, assistent-redacteur van „De Ster”, de betrouwbaarheid van openbaring; hoe openbaringen, die te eeniger tijd door God aan zijn dienstknechten gegeven zijn, in vervulling zijn gekomen en nog vervuld zullen worden.

Het zangkoor zong lied 27 op zeer treffende wijze.

Het Koninkrijk van God werd door ouderling C. O. Spencer, conferentie-president van Amsterdam, op zeer redelijke wijze uitgelegd; hij verklaarde dat eenheid van geloof in het zoeken van het Evangelie, het plan van God is geweest ons hier op deze aarde te plaatsen.

Als slotzang bracht het zangkoor een schoon Engelsch lied ten gehore. Ouderling Azaël J. Smith van Den Haag, eindigde met dankzegging.

Ook was de aanwezigheid der leden in de middagvergadering, die om twee uur in de zaal Excelsior begon, zeer talrijk. Geopend werd door het zingen van lied 119. Ouderling Roelof Steenblik van Amsterdam, vroeg een zegen af, waarna lied 7 gezongen werd. Nadat het Heilig Avondmaal werd bediend, werden de presideerende autoriteiten door ouderling Mark J. Hampton voorgesteld en door de aanwezigen op gebruikelijke wijze goedgekeurd. Verder las ouderling A. Sieverts een schriftelijke groet van Apostel James E. Talmage, president der Europeesche Zending, aan de Rotterdamsche gemeente voor.

Ouderlingen H. Scheby van Lecuwarden en J. D. Kooyman van Den Haag, bespraken met groote geestdrift het plan van zaligheid, dat alleen verkregen kan worden door de wetten te leven, aan geautoriseerde mannen voorgeschreven. President Chas. S. Hyde wist de aandacht der aanwezigen te trekken, door op zeer nauwkeurige wijze te kennen te geven wie de kinderen van God werkelijk zijn; dat wij niet traag mogen zijn in al onze plichten, want het plan van God biedt ons gelegenheid aan om hard te werken en dat wij geen wereldsche vruchten moeten zoeken, die een bedorven smaak achterlaten, maar als wij met hart en ziel onze plichten doen, zullen we ons tevreden gevoelen, en dichter tot volmaaktheid komen. Tot slot werd gezongen lied 87. Ouderling J. G. Pinney van Dordrecht, eindigde met dankzegging.

Des avonds was de zaal in het Nutsgebouw tot in de nok toe gevuld. Ruim 900 zielen waren daar tezamen; ook daar was de geest des Heeren in ruime mate tegenwoordig, wat de sprekers

met de medewerking van het zangkoor en de attentie der toehoorders duidelijk lieten blijken.

Gezamenlijk werd lied 65 gezongen en door ouderling L. H. Crockett van Dordrecht, gebeden. Daarna zong het zangkoor lied 3.

Ouderling P. C. Call, conferentie-president van Utrecht, was de eerste spreker. De val en de verlossing werden door hem op onwederspreekbare wijze verkondigd. Hij sprak hoofdzakelijk van het groote werk door den Zaligmaker verricht en den weg, dien Hij dan oock aanwees, vooral dien van geloof en werken. Lied 193 werd door het zangkoor gezongen, dat diepen indruk scheen te maken. Ouderling R. J. Cameron, conferentie-president van Groningen, gaf op stoute wijze te kennen, hoe de Christus onder de valsche leerstellingen is vertegenwoordigd en hoe reeds in de dagen van Mozes, Jeremia, en door de geheele Bijbelsche geschiedenis heen, mannen opgestaan zijn om de leer van God te verkondigen, zonder geautoriseerd te zijn. De vrije wil en gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie werden door ouderling F. van Wijnen van Schiedam, zeer eenvoudig en op verstaanbare wijze uiteengezet.

Als toevoeging tot de volmaking der vergadering werd een schoon duet in 't Engelsch door Zr. Lanora S. Hyde en Hendrik Poelman ten gehore gebracht.

Als laatste spreker voerde president Chas. S. Hyde het woord, en begon op zeer tactische wijze het doel van onzen Hemelschen Vader te verklaren. Hij vergeleek de eenvoudige, ernstige en nederige godvrezendheid van Joseph Smith, en toonde aan dat, alhoewel Joseph Smith jong van jaren was, God hem toch waardig achtte als profeet en leidsman te verkiezen. Spreker vergeleek zijn roeping bij die van Samuël en David.

Tot slot zong het zangkoor een schoon Engelsch loflied. Ouderling T. E. Lyon van Haarlem, zond een dankgebed op voor de succesvolle conferentie.

Maandagmorgen ten negen ure hielden de zendingen in de zaal Excelsior een priesterschapvergadering, waar ook daar de aanwezigen door de verkwikkende woorden en raadgevingen van president Hyde opgebouwd en versterkt werden.

De goedgeslaagde conferentie is veel verschuldigd aan al de leden van het Ilaagsche en Rotterdamsche zangkoor onder de talentvolle leiding van ouderling Poelman.

*Veel wordt bewezen dat toch in den grond niet waar is,
En veel is eeuwig waar, ofschoon 't bewijs niet daar is,*

(GENESTET).

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Ze toonden hem de lage pas tusschen de Utah- en Zoutmeervalleien, verklarende dat dit de pas was, waardoor de Comanches hun bloedige invallen deden. Het water in de noordervallei, vertelden zij, was heel schadelijk en erg zout. Ze verzekerden hem, als iemand een of ander deel zijns lichaams met dat water bevochtigen zou, dat dan dat lichaamsdeel terstond erg ontstoken zou worden.

De Roodhuiden vertelden Escalante verder, dat er een Indianenstam woonde bij dat meer: de Puaguampes of tovenaars. Die spraken de taal der Comanches; waren echter niet zoo oorlogzuchtig, maar integendeel heel vredelievend en rustig. Die Puaguampes waren de voorvaderen der Piutes, die de pioniers hier aantroffen en behoorden — volgens latere ontdekkingsreizigers — tot de laagst-staande Indianenstammen. Zij geloofden in allerlei soorten van bijgeloof en tooverij, in zelf-offering en zelfs in het maken van menschenoffers, ja, volgens sommigen bestond er daadwerkelijk kannibalisme onder hen.

Vader Escalante verbleef maar drie dagen in de Utah-vallei, trok toen naar het zuidwesten, waar hij een stam van baardige Indianen aantrof, die veel op Spanjaarden geleken, maar die dezelfde taal spraken als de Laguna-Indianen.

De terugkeer van den braven monnik hier uitvoerig te beschrijven, ligt niet in ons bestek. Wij willen volstaan met te zeggen, dat hij na ettelijke dagen insneeuwde en niet verder kon. Toen besloot hij alle verdere pogingen, om Monterey te bereiken, op te geven en langs den kortst mogelijken weg terug te keeren naar Santa Fé. Hij toog op weg naar Utah's zuidgrens, trok over de groote vlakte, die nu zijn naam draagt, verliet den staat in de buurt van St. George en kwam in Arizona, waar hem onzegbare hindernissen wachtten.

Hij wilde de Colorado-rivier oversteken, werd door de Indianen op een dwaalspoor geleid en bijna een maand lang worstelde hij in de uitgestrektheden van de Grand Canyon, telkens maar weer de rotswanden afdalend en opnieuw beklimmend om een overloop te vinden. Ten langen laatste slaagde hij er in en de goede man dankte God dat zijn geest beproefd was en het niet opgegeven had. De expeditie leefde in die dagen van plantenwortels en noten, nu en dan afgewisseld door paardenvleesch, ja, zelfs enkele malen door gekookt leer, louter om het leven te rekken.

Dat is in het kort het verhaal van dezen dapperen man in de voorgeschiedenis van Utah, wiens godsdienstige devotie hem in staat gesteld had hindernissen te overkomen en beproevingen te doorstaan, die het gewone menschelijke weerstandsvermogen te boven gaan.

De Franciskaner monniken keerden nooit weer naar Utah terug. Waarom niet, is onbekend. Vijftig jaar later werd het spoor van Santa Fé naar Monterey geopend. De route volgde over een afstand van om en bij 300 mijl Escalante's spoor, tot daar waar hij zijn omweg begon te maken en ging verderop over een deel van zijn terugweg. Het spoor van de Escalante-woestijn naar Los Angeles was naderhand bekend als het oude Mormonenspoor, zoo genoemd omdat de Mormonen-zendingen daarover trokken op weg naar Zuidelijk Californië.

De volgende periode van veertig jaar in de voorgeschiedenis van Utah is een gesloten boek. In de eerste jaren der negentiende eeuw hadden pelsjagers van de Hudson Bay Compagnie alreeds Noord-Amerika's westkust bereikt, langs de noordelijke route, en begonnen nu begeerige blikken naar het Rotsgebergte te werpen, waar de stroomen wemelden van bevers.

Wie de eerste blanke was, die het Groote Zoutmeer bezocht, dat is een onopgelost vraagstuk. Het wordt beweerd dat die eer een zekeren Etienne Provost toekomt, een pelsjager voor de Rocky Mountain Fur Compagnie, die het meer in 1823 bezocht. Het is echter aangetoond, dat de mannen der Hudson Bay Compagnie hem voor waren geweest. Men beweert dat Peter Skeen Ogden, naar wien een stad en een rivier genoemd zijn, reeds in 1819 in den staat geweest is, van het noordwesten komend. Jarenlang na dien tijd maakte iedere pelsjager, die in de Zoutmeervallei kwam, er aanspraak op, haar ontdekt te hebben, maar het bewijs schijnt ten gunste van Peter Ogden te wezen. Ogden was een Britsch onderdaan, de zoon van een Chief Justice van Quebec.

Etienne Provost kwam van St. Louis. Hij trok dwars over Colorado en viel langs de Green-rivier Utah binnen in 1823. Hij bezocht het Zoutmeerdal en ook de Utah-vallei, waar hij bijna zijn leven verloor. Hij was met zijn mannen nabij den mond van de Provo-rivier gekampeerd, toen een opperhoofd der Snake-Ute Indianen, Mauvaise Gauche (de man met de slechte linkerhand) genaamd, met ongeveer dertig zijner strijders hem een bezoek kwam brengen. Het opperhoofd stelde voor dat er een vredescontract gesloten zoude worden en noodigde de pelsjagers uit zich met hem om het kampvuur te scharen en de calumet of vredespijp te rooken. Gauche scheen erg verontrust, en toen Provost vroeg wat hem scheelde, antwoordde de Roodhuid, dat zijn wah-kon, of leidgeest, niet werken wilde in de nabijheid van ijzer: dat dat kwaad medicijn was. Het opperhoofd en zijn kerels namen toen hun geweren op

en legden die op een hoop op eenigen afstand van het kamp en noodigden de pelsjagers uit hetzelfde te doen. Geen verraad vermoedend, zetten de jagers hun geweren aan rotten en hernamen hun plaatsen in den vredeskring. Op een signaal van Mauvaise Gauche sprongen de Indianen op, brachten messen en tomahawks van onder hun dekens te voorschijn en begonnen een slachting aan te richten onder de blanken. Provost en enkele zijner mannen ontkwamen, maar het meerendeel viel als slachtoffer van het veradellijke Snake-hoofd.

Onder 'de unieke personen, die de Zoutmeer-vallei in de eerste jaren der 19de eeuw bezochten, moet kapitein Bonneville genoemd worden, een geboren Franschman, die zijn academische opleiding te West Point genoten had. Tijdens een verlof-periode rustte hij een expeditie uit voor een onderzoekingsstocht naar het Rotsgebergte. Hij was de eerste der mcintainers, die per wagen reisde en niet als ruiter te paard. Het blijkt echter niet, dat hij een wagen over den Wasatch-bergketen gebracht heeft. Nadat hij het Groote Zoutmeer bezocht had, besloot hij in 1832 een gezelschap uit te zenden om de oevers van het meer te onderzoeken.

Dit werk werd opgedragen aan een zekeren luitenant Walker, met een groep geharde kerels. In die dagen dacht men dat het meer wellicht een arm van den Stillen Oceaan was. Walker trok om de noordpunt heen, ging dwars over Nevada en kwam zoo eindelijk te Monterey, Californië.

Kon Bonneville al geen aanspraak maken op het ontdekken van het Groote Zoutmeer, toch was hij de eerste ontdekkingsreiziger, die aan de oostelijke staten een verslag gaf van deze merkwaardige doode zee, en te zijner eere is de Zoutmeerkom, waarover in vervlogen eeuwen de golven dezer groote binnenlandse zee spoelden, Bonneville-Meer genoemd.

Bonneville was een zonderling type. Hij had groote hoeveelheden alcohol bij zich, die hij mengde met wilde honig. Dat eigenaardige drankje verzekerde hem altijd van de vriendschap van Indianen of pelsjager, waar hij dien ook ontmoette. Hij had in het geheel geen oog voor de toekomst van de uitgestrekte streken ten westen van de Missouri-rivier. Die streken moesten volgens hem ten eeuwigen dage een waardelooze wildernis blijven.

In den winter van 1842-'43 „ontdekte” kapitein John C. Fremont het Zoutmeer — wel wat laat. Fremonds gids was Kit Carson, de beroemde stuiversroman-held. Het wordt beweerd dat Kit, die verscheiden jaren in deze streken geweest was, de eerste boot gebouwd heeft, die ooit het Groote Zoutmeer bevaren heeft.

Andere interessante personen — wel een dozijn — zouden hier gemeld kunnen worden, maar wij willen eindigen kolonel Bridger te noemen. Bridger kampeerde bij de Mormonen op een avond in Juni 1847.

„Ze vonden hem een ongeregeld, hoewel interessant personage”, leest men in Whitney's „Populair History of Utah” (p. 34), „vol van informatie, en een echte pratersbaas. In gesprek met president Young uitte kolonel Bridger de meening, dat het onwijs zou wezen, een groote kolonie in de Groote Kom (Great Basin) te brengen, voordat het bewezen was, dat daar graan wilde groeien. Hij verklaarde dat hij wel duizend dollar zou willen geven als hij wist dat er een korenaar rijpen kon in de Zoutmeer-vallei. Hoeveel van dezen raad philanthropisch was, en welk gedeelte voortvloeide uit de vrees dat een nederzetting in de vallei zijn pelsjagerij zou benadeelen, is nog problematisch”.

(Wordt vervolgd.)

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen ouderlingen J. Zilverschoon en Alfred J. Smith. Ouderling Zilverschoon is thans in Rotterdam werkzaam en ouderling Smith in Utrecht.

Ontslagen.

Ouderlingen John Borger en James den Os zijn eervol van hun werkzaamheden ontslagen. Ouderling J. Borger is werkzaam geweest in Rotterdam, Groningen, Den Haag, Schiedam en Dordrecht.

Ouderling J. den Os is werkzaam geweest in Dordrecht, Rotterdam, Groningen en Amsterdam.

INHOUD.

Elias, Elia, Messias	blz. 21	Zondagsschoolwerk	blz. 29
Oorsprong van het Boek van Abraham betrouwbaar.	„ 25	Verslag der Rotterdamsche Conferentie	„ 30
Brieven van een Zendeling aan zijn kinderen	„ 27	Bladvulling	„ 32
Weerstand bieden aan slechte invloeden	„ 28	Het ware Mormonisme	„ 33
		Aangekomen	„ 36
		Ontslagen	„ 36

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.